

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

L' ENEMICH DEL DIUMENJE.

(IMITACIÓ DEL FRANCÉS.)

—¿Hi ha res més fastidiós que passar un diumenje d'istiú a Barcelona?

Aixó deya l' Enriquet Salvá, jove *corrido*, fá dos diumenjes, al acte de saltar del llit. Y anyadia posantse 'ls pantalons:

—¿Cóm dimoni mataré 'l dia? Passi que avuy se diverteixi 'l treballador, la dida, 'l soldat y 'l estudiant; pero jo? Acostumat al moviment dels demés dias de la senmana, á las emocións de la bolsa, á la concurrència especial dels cafés... ¿com dimontri m' ho faré per distreure'm?

Si vaig á veure á la xicota, l' hauré de dur á Pedralves y la festa 'm costará un polvo.

¡Bah, bah, bah! Aném mentrestant á cal perruquer á afeitarme. Aixís me distrauré.

—Jesús! ¡Quanta gent! M' han dit qu' estaria llest desseguida y ja fá una hora que m' espero. ¡Ay! Al últim n' hi sortit.

Y are á esmorsar á ca 'n Martin. Mare de Déu. Aixó está tot plé! No hi ha puesto en lloch. ¡Quin públich més dominguero!

—Noy ¿Ahont me poso?

—Miri, allá á aquella taula hi ha un siti vacant.

—¿Y tú vols que menjí ab aquell tipo: fastigós, que agafa la viande ab los dits? Vaja, adéu: ho deixarem per un altre dia.

Lo millor será que me 'n vaja al Café nou. No s' hi menja malament. Y ademés m' entretindré á fer gana, mirant las ilustracions y 'ls diaris de avuy.

—Noy, després me durás la llista. Per are pórtam l' *Illustration* francesa.

—Está ocupada.

—Donchs vinga l' Espanyola.

—Está ocupada.

—Porta 'l *Brusi*.

—També ho está.

—La *Gaceta*, 'l *Diluvi*, la *Crónica*.

—Tots los periódichs estan ocupats, dispensi: lo primer que quedi llest será per vosté. ¿Vol la llista mentres tant?

—No: que pot ser també estaria ocupada. Adéu dona expressions al amo.

Francament aixó es un fastích. Y vamos, al últim ahont esmorso?

Potser si anés á veure á la méva tia Eularia. ¡Pobre donal! N tindrà una alegría. Fá tant temps que no hi he anat. Y no 's creguin, es una tia aquesta que 'm té promés deixarm'ho tot en lo testament. Está clar, com que no té familia...

—Ola tia ¿cóm aném?

—Tú per aquí bona pesa.

—Vaja!.. Ja hi som. Ja no volia venir per no sentir-me renys. Si no que no sabia com matar lo temps y m' hi dit: «Aném! á veure.»

—Bè, home: magnífich... ¿Es á dir que tú m' has prés com un objecte de distracció y no de carinyo? ¿Es á dir que tú vens aquí á casa á matar lo temps y res més? M' agrada 'l *desparpaja*!

—Pero tia...

—No, ingrat, no m' anomenis may més tia, ni may més posis lo péu en aquesta casa.

—Vés lo que t' gastar franquesa...

—Donchs, mira jo ab tota la franquesa també 't prohibeixo que 't presentis may més al méu davant. Ala. Tú y jo ja havém acabat.

¡Mallatsiga 'l diumenje! Ja 'u veuhen, es un dia funest. No sé ahont esmorsar, y ab un no res perdo una herencia. Estich acalorat. La sanch me bull. ¿Ahont aniré?

Es necessari que 'm distregui. Calla: are á Sant Jaume acaban la missa darrera... Si anava á veure la sortida de las pollas... Já está dit. Al menos passaré un ratet agradable.

S' obran las portas de l' iglesia: vá á desfilas la devoció elegant de Barcelona: posémnos los lentes.

—Es una real mossa: ¡quins ulls més negres! ¡Quins cos més flexible! ¡Quins pehuets més incitadors!

—Senyor méu, me sembla á mi que aquestas observacions podria dispensarse de ferias ab veú alta, aquí davant de tothom.

—Y á vosté que l' hi importa? Una dona es com una obra d' art que ningú pot impedir mirarla y celebrarla.

—Pues jo l' hi impideixo.

—Vosté es un insolent.

—¡Insolent! Vosté 'm donará compte de aquest insult. Demá tindré 'l gust d' enviarli 'ls testimonis.

—Perfectament. Una condició l' hi demano, que 'l desafío no se celebri fins al diumenje següent.

—Com vosté vulga.

—Ay gracias á Déu: al menos diumenje 'l passaré ocupat ab una cosa ó altra. Al menos després de tant fastidi hi trobat una distracció.

Al diumenje següent l' Enriquet acompanyat de dos padrins vá trobarse davant del seu adversari en una torrentera de las inmediacions del Besós.

Van crusar los sabres, á poca distancia de quatre grupos distints qu' estavan fent l' arrós.

—Es una delicia, deya l' Enriquet, batre's aixís sentint l' olor del arrós que s' está fent en tres ó quatre cassolas.

Al cap de poca estona 'l brás esquerra de la camisa del Enriquet quedaba tacat de sanch. Los padrins cridan: *¡Altot! El honor está satisfecho*, y mentres los dos adversaris llenan lo sabre, l' Enrich exclama:

—Diumenje vinent encare estaré ab aquesta ferida tenint de posarm'hi venas y draps d' arnica, y aixís al menos passaré l' estona entretinguda. Com hi ha mon, feya ja molts temps que no havia tingut tres diumenjes de carrera tant ben ocupats y tant distrets.

A. H.

PER UN PLAT DE ESTOFAT.

Senyor D. P. del O.

Molt Senyor méu y amich: Faltaria al méu deber si no l' hi donés las gracias per haver fet pública una acció que basta per ella sola á demostrar que soch valent, (y no 'u dich per alabarme.)

¡Vaya, vaya! ¿Qui dimontris se havia de figurar que vosté pensés ab mi després de tant temps?

De tots modos me 'n alegro y l' hi ofereixo una visita y molta tela per combinar articles; pero dech advertirli que ja no soch aquell montanyés del dia del *estofat*, ni vesteixo lo trajo de la méva terrica. Si bé l' hi tenia un verdader carinyo, vaig despendrem d' ell, tant punt fet lo resúmen de viure á Barcelona ahont tant sols se jutja al home per la apariencia.

Avuy soch tot un altra, tant en roba com en costums; en una paraula, semblo un terne dels que tallan lo bacallà (com ells diuen); pero ey, tinch bona conducta, treballo a la pedrera; y manejo escoda y mall ab la llaujersa que un notari la ploma (sino que no guanyo tant.) Las pedras s' esberlan veyentme al seu davant.

Treballo tota la senmana, y en sent al dissapte, ¡la mar! Quatre naps a la butxaca, ben afeitat y curro, no hi ha compromís que m' espanti: tot ho corro: cafès, xocolaterias, tabernas y fins los carretons de café ab llet cap a la matinada. Allá ahont arribo 'n trobo dos calés de pagats, y no hi ha cap home que s' atreveixi a demanarme foch per encendre 'l cigarro. En una paraula, la hasanya de la fonda de sisos, vá colocarme en un lloch distingit entre 'ls valents (de anar per casa.) Aquell beneit del Cabás que doná lloch a aquella escena, no l' he vist mes, y fins juraria que 's vá morir del susto.

En fi, no puch ser més extens. Si vol tenir l' honra de encaixar y fé 'l xavo, fassi cap allá ahont vulga, que no faltare: y si t' algun enemich y 's véu incapás de acometre'l me 'l ensenya y l' hi donare el passa port corresponent. Res, soch valent y me 'n alabo, molt més haventme fet l' héroe per un plat de estofat.

SENTO.

UN ALCALDE.

A cert alcalde entonat un amich ab broma justa l' hi digué alcalde de fusta en presencia del vehinat.

Fet l' alcalde un botavant creyentse pel ditxo ofés, maná que 'l portessin prés de cop a la casa gran, sent allí reconvingut ab crits per tant poca culpa; y ell va dir com a disculpa sense ferhi cap embut:

«Senyors, no per cap afrenta

l' hi he dit, ni per cap excés, dat lo cas que tothom es fet d' alló que 'l representa.

«Tal exordi no es en balde, puig de la ley se separa, un alcalde sense vara, que la vara fá l' alcalde.

«Si es ab vara autoritat y sense la vara res,

diguim are tots vostés hi faltat ó no hi faltat?

«Ell tal volta ha prés quimera;

mes será que pensa poch; una vara per tot lloch es de fusta verdadera.

«Y com que la vara ajusta

sols la ley a tot revolt;

tant si vol com si no vol

es un alcalde de fusta.»

BALDIRI CANDELAS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Las empresas generalment vivotejan y agotan las darreras forsas. No hi ha aquell brillo del comensament de temporada, y segons todas las apariencias, no pensan més que en sostenirse.

La companyia lirica del Espanyol ha seguit lo nostre consell: desde las alturas de l' Africana y de Faust ha baixat a la realitat de Lucia y Ballo in maschera: l' escenari y 'ls artistes se prestan millor a la representació de aquestas que de aquellas obras. La modestia sempre es més simpática que la pretensió. Los artistas han tingut aplausos.

Al Retiro hem vist durant la senmana una pila d' estrenos: Com més vells... Rosario, Una agencia de teatros, etc., etc. Alguna de aquestas obras ha agradat, alguna altra no ha fet més que passar, y alguna també lo públich l' ha clavada al taulell perque era groga. En Torres ha celebrat un bon benefici, obtenint molts aplausos y sobre tot molts regalos.

Al Tivoli ja ha comensat la bailarina Nardini, ballant Il giardino del amore. Com un hom' no pot anar per tot arréu, per parlar de aquesta obra tinch de refiar-me dels informes de un amich, que son molts favorables.

A Novedats invertint lo manament que obliga a treballar durant tota la senmana y a descansar lo dia de festa, treballan lo dia de festa, y 'l resto de la senmana descansan. Una companyia de sarsuela posa los Madgaires y otras obras populares y conegudas.

La novedat de la senmana correspon al Circo Equestre. Pares y mares que teniu quixalleta y volen que passin un bon rato? Portéu-los a veure Aladino ó la lampara maravillosa. Es una mimica en cinch quadros basada en un dels més populars quentos de las mil y una nits y confiada la seva execució a més de cent criaturas, noys y noyas. Los actors homeopáticos s' ho prenen ab gust y treballan ab verdader

dalé. Algunas vegadas no podrán menos de riure de debó. Baix tots conceptes l' obra ha agradat: está montada ab verdader aparato, los trages son de bon gust, y 'l sistema de decoracions, reduhit a una alfombra que 's transforma y a alguns accessoris que 's cambian, es una cosa inginyosa a tot serho.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Es ja coneguda: pero no per aixó es méns digna de consignarse.

Lluís XIV vá preguntar un dia:

—¿Quina hora es?

Y un cortesá adulador l' hi vá respondre:

—L' hora que vulga V. M.

Y a propòsit de aduladors, un fisich que feya experiments davant del mateix rey, vá dir:

—Aquests dos gasos ván a tenir l' honra de mesclarse davant de V. M.

¿Qui es més infelis aquí? L' adulador ó l' adulat?

Legouvé era de la Academia francesa y Labiche 'l visitava cada dia a la mateixa hora, ab motiu de que colaboravan, escrivint una comedia.

Lo porter de la casa, desde la gabia de cristalls observava aquestas visitas fetas ab tanta regularitat, y sense més ni més se l' hi vá ficar entre cella y cella que Labiche era un candidat académich que anava a solicitar lo vot de Legouvé.

Un dia ja n' s' pogué aguantar més, y al baixar l' escala 'l deturá y l' hi digué:

—Miri senyor que si sempre visita a un mateix académich, no será fácil que arribi a obtenir lo vot dels altres.

Victor Hugo y Emilio Augier son intims amichs apesar de que professan opinions politicas diametralment oposadas.

Un dia que parlavan sobre politica, Victor Hugo vá dirli:

—Vaja confesséu que sou un reaccionari y que com a tal participeu de tots los rencors y de todas las preocupacions de aquest partit. Jo tinch la convicció de que si algun dia pujessiu al poder, forau capás de demanar lo meu cap.

Emilio Augier vá respondreli somrihent:

—Es cert: demanaria 'l vostre cap per ferme 'l meu.

L' ARANYA.

Sant Jordi mata l' aranya.

PRIMERA MENCIO HONORIFICA AL TEMA LIBRE EN LO CERTAMEN DE «L' ARANYA» D' ENGUANY.

LLETRETA.

¡Sant Jordi! ¡Sant Jordi!
just es que os recordi
si aranyas matéu,
que n' hi ha de molt finas
que filan trenyinas
y no las veyéu.

Jo un cert jove coneixia
qu' anaba avans molt tronat;
de la roba qu' ell vestia
be 's pot dir que no n' hi havia,
perque tot era un forat.

Lo que val una pesseta
en sa vida havia entés;
sa butxaca era tant neta
qu' hasta fent la figuereta
no li hauria caygut res.

Pero avuy ja es altre cosa;
una vella ha conseguit
qu' es molt rica y fastigosa
y tant d' home desitjosa,
que l' ha prés pel seu marit.

Ell valentse de la manya
bona ganga ha arreplegat;
donchs es rahó que no enganya,
qu' aquest es sols... una aranya
que la mosca ja ha cassat.

¡Sant Jordi! ¡Sant Jordi!
Just es que os recordi, etc., etc., etc.

Sol haberhi devegadas
algun sastre ó sabater
que t' prendas entregadas
y 'l que las hi t' guardadas
no li don may cap diner.

Va per tot per empaytarlo
y no 'l troba en part de mon;
pels cafés fins va a buscarlo,
y tant corre per trobarlo
que fins sembla un polisson.

Y ab anadas y vingudas
passa 'l temps sense profit;

y després d' horas perdudas
va ab espallias geperudas
d' aquell brétolet aixirit.

Elli astut y ab mala manya
ab los quartos ha volat;
donchs es rahó que no enganya
qu' aquest es sols... una aranya
que la mosca ja ha cassat.

¡Sant Jordi! ¡Sant Jordi!
Just es que os recordi, etc., etc., etc.

Una noya cullidora
va farsida de colors.

y ab posat de llevadora
la veureu casi a tota hora
per la Rambla de las Flors.

Sentiréu al seu derrerera
la farum dels colorins;
s' enfarina ab tal manera
que fá aná una farinera
ella sola, ab deu molins.

A pesar de sa insistencia
no pot xuclar pretendents;
fins que al últim, ab paciencia,
l' ha trobat en una agencia
de las que fan casaments.

Ella si que ab bona manya
de ser soltera ha acabat;
Donchs es rahó que no enganya
qu' aquesta es sols... una aranya
que la mosca ja ha cassat.

¡Sant Jordi! ¡Sant Jordi!
Just es que os recordi, etc., etc., etc.

Un pagés vé de sa terra
ab vint unsas al sarró
per lliurá a un fill de la guerra;
¡las ha tretas d' una gerra
que tenia en un recó!

Totas son més rovelladas
qu' una espasa de lloguè;
y 'l busto ab que son marcadas
va ab las galts mitj ratadas
y t' l' nas tot fet malbé.

S' está encantat una estona
y un ratero 'l deixa net;
y quan ¡pobre! se 'n adona
veu ben clar que en Barcelona
sempre s' ha de tenir fret.

Ab destresa molt estranya
aquell murri l' ha pelat;
donchs es rahó que no enganya
qu' aquell es sols... una aranya
que la mosca ja ha cassat.

¡Sant Jordi! ¡Sant Jordi!
Just es que os recordi, etc., etc., etc.

Una societát l' luhida
en Barcelona tenim.
que cada any a lluyta 'ns crida
perque anem a l' embestida
tots los pobres qu' escribidim.

Fá un certámen literari,
y don premis de valor
al que traballs vol portarhi
y ab més acert sab polsarhi
la corda del bon humor.

Sols lo més pur patriotisme
fá aixecar sa forta veu;
y en son cor, ab fanatisme,
grabat t' l' catalanisme,
traballant per son conreu.

No ha fet us may de cap manya
ni de moscas s' ha cuydat;
y si son nom es «L' Aranya»
per la pátria sols s' afanya,
per la terra ahont s' ha format.

¡Sant Jordi! ¡Sant Jordi!
Just es que os recordi
si aranyas matéu,
qu' aquesta es molt sana
y es molt catalana;
sa vida vetlléu.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

Per últim s' han aprobat los presupuestos. L' Ajuntament ha conseguit una gran victoria sobre 'ls vocals associats.

Tot es tenir tacto; y aixis com los grans generals saben guanyar una plassa silitantla per fam, l' Ajuntament de Barcelona quan convé sab sometre als vocals associats rendintlos per son.

La sessió vá comensar a las quatre de la tarde del dissapte y no vá terminar fins a dos quartos de cinch de la matinada del diumenje.

Quan los vocals associats sortian, tocavan ja a missa primera.

Lo Sr. Fontrodona vá presidir a estonas la sessió, y a fé que en certs moments recordava al infortunat Rivero quan presidia las cortés.

Hi havia un vocal associat que sempre demanava que constés su voto en cuenta.

En un moment vá dir en Fontrodona:

«Sr. Secretario: que conste el voto en contra de los Sres. Cabot y Escuder, y el voto en cuenta del Sr. Villegas.»

Pel dia de las firas tindrem corridas de toros con-
fadas a la cuadrilla de 'n Lajartijo.
Se lidiaran toros de Carriquiri y de Agustin Salido
de Ciudad-Real, germans aquest ultims d' aquell que
a la plassa de Madrit va matar al Pollo ab un cop de
banya al cor.
Si tots fossen aixis, ¡qué aviat que s' acabarian las
corridas de toros!...

L' administració pública espanyola quan no es coixa
es manca: demáninla per tot y sempre arriba tart
perque coixeja.
Reclamin un pago y 'ls dirá que 'l brás de pagar
ván tirarli a terra; en cambi per cobrar té sempre l'
altre brás a punt.

Unicament per una cosa no vá may coixa, y es per
assistir a las corridas de toros. ¡Han vist may una cor-
rida en la qual la presidencia fes esperar un sol minut
al públich?
Y per un' altra cosa no es manca, y es per organisar
rifas y treure diners dels aficionados a jugar.
A ultims de Agost ja hi havia en las administracions
bitllets de Nadal.
Lo govern diu: «Los espanyols s' han de trencar lo
coll aixis com aixis: donchs bè, lo convenient es que
se 'l trenquin con més aviat millor.»

En cambi vindrá l' hora de pagar los bitllets que
surtin premiats.
Comensin desd' are a fer acópio de paciència, y es-
tigan convensuts de que la loteria 'ns ha tocat a tots
los espanyols.
La loteria que 'ns ha tocat es l' administració que
tenim.
A Sant Feliu de Llobregat está encausada una dona
que pretenia curar malalts alegant que havia rebut
un favor del Cel.
Mal fet; ey, parlo relativament.
Quan haurán decomisat tota l' aygua de Lourdes y
haurán encausat a tots aquells que l' aplican ensar-
ronant al próxim, diré que tothom es igual davant de
la lley.

Al tornar una tartana ab varias personas de Bala-
guer de la reunió de Tremp los lladres ván assaltarla.
Vels' hi aquí uns lladres que ja comensan a ensa-
jarse per quan hi passará 'l carril.
Un jesuít per burlarse de un que tenia 'l pèl roig,
vá dirli en llatí:
—Rubicundus erat Judas.
Y 'l roig vá respondreli clá y catalá:
—Aixó encare no está prou determinat y ademés no
es cap qüestió de fé: lo que si puch assegurarli que
Judas perteneixia a la companyia de Jesus.

A un altre ván preguntarli:
—¿A quin ordre pertany vosté?
—A la companyia de Jesus.
—Entenémnos: ¿a la de quan vá neixe ó a la de quan
vá morir?

A Madrit hi ha un periódich que ha demanat que 's
nombrí una comissió encarregada de corretgir los
defectes ortogràfics dels lletreros públichs.
Y afegeix aquest periódich:
«Asi lo requiere el Hornato». Per lo que 's véu, es un periódich molt aficionat a
la llum; y té la sort de que las Atxas no l' hi costan
cap quarto.

¡Lo qu' es la rutina!
Feya set anys que a la porta de un quartel hi havia
un banch, y a tothom que tenia intenció de sentars' hi
'l centinella feya alsarlo, porque diariament rebia
aquesta consigná.
Un dia un capitá vá proposarse averiguar l' origen
de aquesta órdre tant estranya, que desnaturalisava l'
objecte de un banch y remanant papers vá trobar que
l' órdre de no deixar seure a ningú vá donarse un dia
que 'l banch vá ser pintat, per evitar tacas.
Durant dos ó tres dias l' órdre vá anarse donant y
al últim vá olvidarse l' objecte; pero no vá olvidarse
l' órdre. La rutina vá mantenirla per espay de set
anys.

Un pagés contempla 'l mar per primera vegada des-
de 'l moll de Atarassanas.
—¡Mare de Dèu! ¡Sembla impossible!... ¡Quina bassa
més gran! Escolta noy, exclama dirigintse a un mari-
ner: ¿y tot aixó es aygua?
Lo mariner ab molta flemma:
—No: també hi ha peixos.
Lo mateix pagés qu' era molt devot vá tirar, després

cap a Plá de Palacio, badant sempre un pam de boca.
Al arribar davant de la font monumental, que per
cert aquell dia no rajava, vá preguntar a un limpia-
botas.
—¿Qué es aquest envolumen?
—Aixó es un panteon. Hi está enterrat un home
molt rich que feya molts caritats.
Lo pagés trayentse la barratina s' ajonellá al peu de
la reixa y resá un parell de pare-nostres.

QUÈNTOS.

Una frase:
—La Pepeta es una xicota molt trempada.
—Verdaderament es una minyona que vá sempre ab
lo cor a la má.
—¡Y tant franca! Sempre dona la má a tothom.

Un marino que passa temporadas fora, té celos de
la seva dona y comunica las sevas inquietuts a un
amich de l' infancia.
—¿Y quinas sospitas tens? l' hi pregunta l' amich.
—Ja veurás: jo hi sapigut que mentres jo soch fora
un inglés la visita ab molta freqüencia, y que quan jo
soch aquí may s' hi acostá.
—Escolta, ¿no está embrassada la teva dona?
—Sí, de vuit mesos.
—Donchs no t' inquietis que aviat sortirém de
duptes.
—¿Cóm?
—Es molt senzill: si la criatura que neixi parla in-
glés, llavors será segur qu' ella t' enganya.

A las déu de la nit y en la Rambla:
—Adios Arturo, jo me 'n vaig a retiro.
—¿Tant aviat?
—Jo t' diré: m' hi descuidat las claus de l' escaleta
y del pis.
L' altre ficantse las mans a la butxaca:
—¿Si vols las mèvas?...

En un café un jove ja fá un quart qu' está cridant
al mosso, y aquest no 's presenta per servirlo.
Veyent la seva incomoditat se l' hi acostá un' altre
jove y l' hi diu:
—Ja veurá, deixim fer a mi y desseguida 'l tindrà
aquí per lo que se l' hi ofereixi.
Efectivament, a la primera vegada de cridarlo, lo
mosso molt atent s' acostá a la taula.
—Porti un café pel senyor.
—¿Qué tenen una senya especial per entendre's?
pregunta 'l primer jove.
—No senyor: aquí no hi ha més sino que jo sempre
l' hi dech algun café, y está clar, quan lo crido, sem-
pre 's figura que tracto de pagarlo.

L' escena passa en una reunió molt cursi.
Un pianista amich de la casa presenta a un jove de
vintidos anys que té una magnífica véu de baix pro-
fundo:
Després de cantar, excitant la admiració general, la
senyora de la casa l' hi pregunta:
—Jove, ¿quina edat té are vosté?
—Senyora, vintidos anys.
—¡Caramba! Sembla impossible! Qualsevol al sen-
tirli la véu diria que 'n té quaranta ó cinquanta?

Un gitano volia casarse y 'l rector vá examinarlo de
doctrina.
—¿Sabéu quants Dèus hi ha? vá preguntarli.
Lo gitano després de rumiá una estona gratantse 'l
cap, vá respondre:
—Dos!
Lo capellá:—¿Cóm dos?... No n' hi há més que un.
Y 'l gitano somrient:—Donchs miri: m' hi errat de
poch!

En un dia de toros, un jove 's dirigeix a un cotxero
y l' hi pregunta:
—Ep, cotxero ¿quan me costará?
Lo cotxero ab molt aplom:
—Cinch duros.
—No es car ab caball y tot; pero jo pregunto no
més que per una carrera tornant vos a quedarvos ab
lo cotxe.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Per una quarta tres prima
que valia molts diners
total estava la Quima
demanant que li comprés

Perque 'm deixés en repós
de tal cosa no parlarne
hi sortit pera comprarne
aprop d' una quarta dos.

PAU SALA.

II.
Quin tot ha tingut la Quima
avuy al mitx dia ha tres,
que ja que 'n Pep no l' estima
se tallará la dos prima
y no hi pensaré may mes.

S. P.

MUDANSA.

Se total molt el que corra;
total porta algun soldat;
de l' aygua tot no t' en fhis
y tot es bo per menjar.

UN XATO

ANAGRAMA.

Soch eyna de treballar
y té fersa qui 'm maneja;
soch de foch, y per ahont passo
no hi queda res, tot se crema.

UNISONO.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletras que llegidas horisontal y
verticalment digan: la 1.^a ratlla un instrument; la 2.^a una
moneda; la 3.^a un metall y la 4.^a un mel

UN QUINTO.

CONVERSA.

—Pere ¿diuben que 't casas?
—Es clar, home ¿qu' hem de fer?
—¿Pensaba que no volias casarte?
—Es qu' are he cambiat de pensament.
—¿Tens bon cap, noy! ¿Y com se diu ella?
—Are ho hem dit.

PEPET CROSTAS.

TRENCA-CLOSCAS.

Elissa, Ildefonsa, Paula, Antonia, Ramona.
Colocar aquests noms de modo que diguin un poble de
Catalunya.

GEROGLIFICH.

L O
Maig D Juny
N O
Juriol
T T
renta
D I I.

BLEDAS, COL Y FLOR Y C.^a

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—Capritxosa.
2. IDEM 2.^a—Perdiu.
3. ENDEVINALLA.—Cafetera.
4. MUDANSA.—Lola, Pola, gola, sola.
5. TRENCA-CAPS.—De cap a mar.
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—9 4 6 3 2
6 3 2 9 4
2 9 4 6 3
4 6 3 2 9
3 2 9 4 6
7. QUADRAT DE PARAULAS.—P o i a
O d o n
T o p i
A n i s
8. GEROGLIFICH.—Asas vells, taras seguras.

ANUNCI.

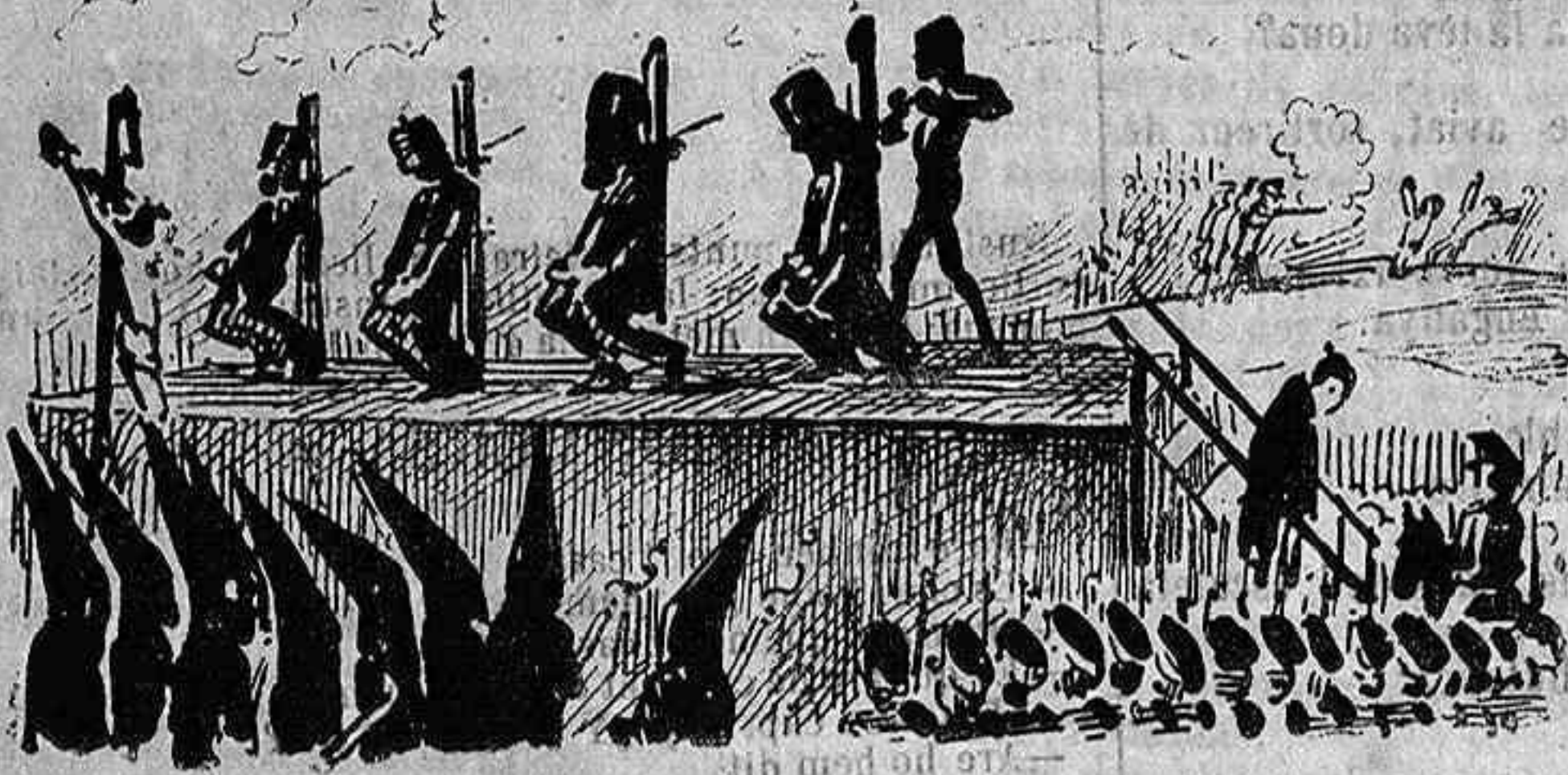
MEDICAMENTS DEL DR. WOOM.

NORT-AMERICÁ.
Aixarop lactifich per augmentar la cantitat y calitat de la llet.
Interessantissim per mares y didas.
Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demés enfer-
metats del pit.
Aixarop anti-diarreic-estomacal per combatrer tota classe
de diarreas y malalties del ventrell.
Unichs dipòsits en Barcelona, Gener, Petritxol, n.º 2, Jaraberia
y Farmacia de Grau Inglada, Rambla de las Flors n.º 1.

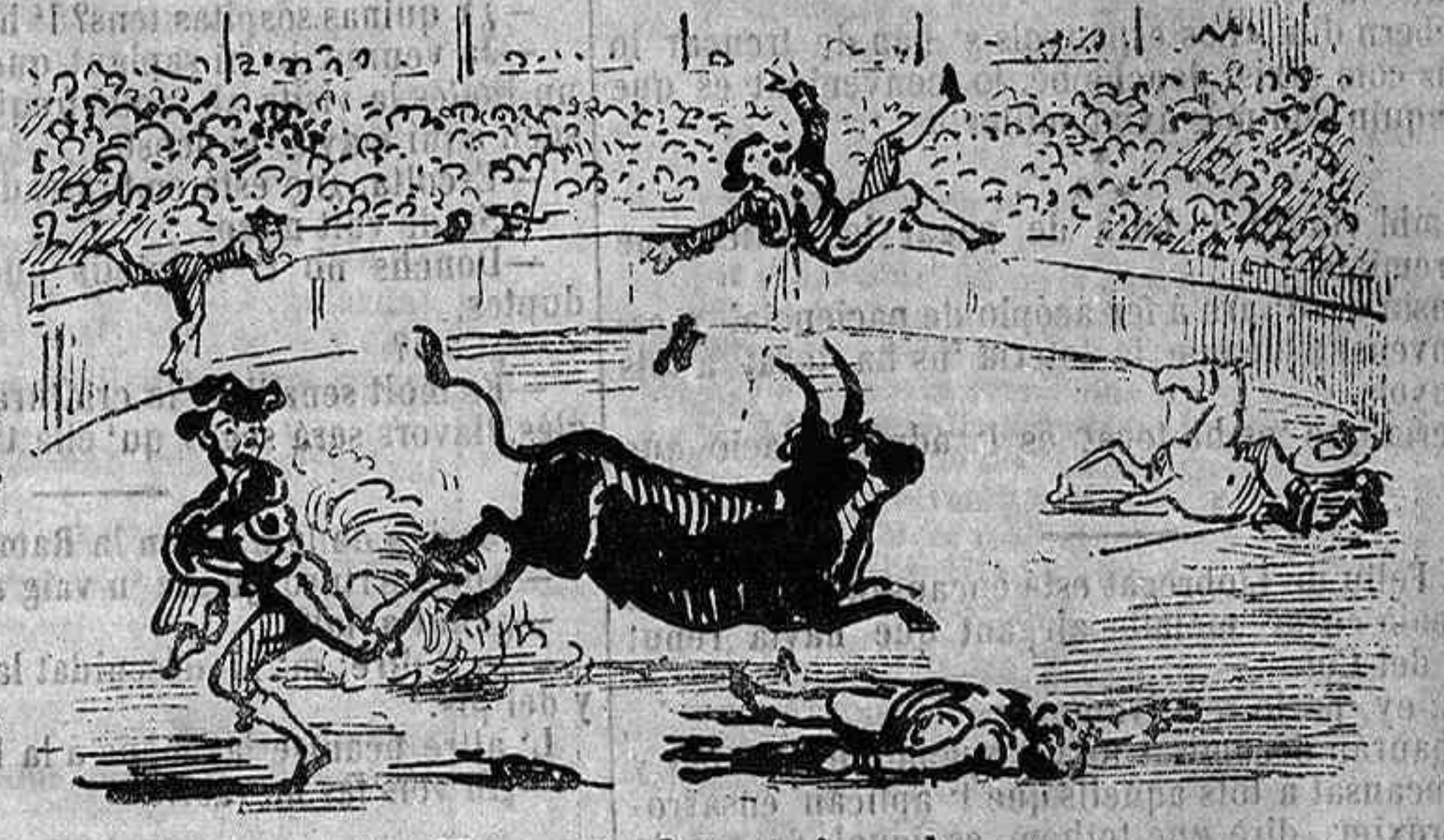
DISTRACCIONS Y PROFITS DEL MES D' AGOST.

Gran brometa nocturna, en la Barceloneta.

Espectacle popular.

Espectacle nacional.

Espectacle tonto.

Ja l' están preparant y será més grós que l' any passat.

Gran funció fins á la matinada. Questió grassa. (Cap tenia son.)